

[Aksel Pedersen]

Af hr. Arentofts indlæg kunne jeg forstå, at der var, så vidt jeg husker, 6 pct. erhvervsfolk og 11 pct. landmænd i folketinget. Jeg ville nu gerne have lagt de to tal sammen og fået det til 17 pct. erhvervsfolk, for landmænd er faktisk også en slags erhvervsarbejdere her i landet.

Da der i øvrigt i præsidiets er et arbejde i gang vedrørende reglerne for folketingsmedlemmernes betaling for deltagelse i arbejdet her og ligesådan for afviklingen, når de kommer ud herfra, så er vi i venstre sådan indstillet, at vi ikke isoleret vil give os til at lovgive i den retning, og dermed er vi ikke særlig interesseret i forslaget.

Ninn-Hansen (KF):

Forslagsstillerne har formentlig med dette forslag villet sige, at folketingsmedlemmerne får for lidt for deres arbejde. Det fremgår vel indirekte af forslaget, men fremhæves jo også i bemærkningerne, hvor det direkte siges, at man principielt mener, at vederlaget for folketingsarbejdet er for lavt. Jeg skal ikke modsige forslagsstillerne; jeg tror, der er noget meget rigtigt i den betragtning. Men vi skal jo fortsætte med – det er vi vel enige om – et ensartet vederlag til alle folketingsmedlemmer, og så er vanskelighederne selvfølgelig til stede. Hvad angår flittige, arbejdsomme folketingsmedlemmer, der gør noget ud af deres opgave, deler jeg helt opfattelsen, at det nuværende vederlag er for lavt, og det er flertallet af folketingsmedlemmer, der falder ind under denne kategori.

Derfor tror jeg også, at vi bliver nødsaget til at drøfte spørgsmålet. Måske ikke så meget af hensyn til nuværende folketingsmedlemmer, men mere af hensyn til den rekruttering, hvor man jo må ønske, at kvaliteten ikke falder, men tværtimod helst skulle stige, tror jeg, at det bliver nødvendigt at drøfte spørgsmålet om vederlagsordningen.

Når det er forslagsstillerens opfattelse, at vederlaget er for lavt, så kunne jeg have ønsket, at man havde sat ind dér, hvor man principielt mener, at det er rigtigt at sætte ind, i stedet for at fremkomme med dette forslag, der jo vedrører overgangsordningen for dem, der træder ud, og hvor jeg nok mener man må fremkomme med den indvending, at en så lang venteperiode måske nok andre steder kan fremkalde lyst til at

gøre noget tilsvarende. Det er jo ikke det eneste sted, hvor personer, der har et arbejde, de får vederlag for, kan miste dette arbejde. Jeg er noget ængstelig for, at hvis man får en så lang venteperiode, som der her er tale om, så vil man også rejse det spørgsmål andre steder, om ikke det er rimeligt i det private erhvervsliv at have tilsvarende vederlagsordninger, og det kan jo give nogle problemer for dem, der må fratænde deres arbejde dér.

Jeg vil gerne i forbindelse med de tanker, som CD og navnlig hr. Melchior fremdrager gennem de forskellige forslag, sige, at de fortjener en drøftelse, og som det er sagt, er det jo også spørgsmål, der arbejdes med i præsidiets og i udvalget for forretningsordenen. Jeg vil imidlertid gerne sige, at jeg mener fortsat, at det, det haster mest med, når man skal se på, hvordan man skal forbedre forholdene herinde, det er og bliver folketingsmedlemmernes arbejdsplads, altså de lokaler, der står til deres rådighed.

Det er min gruppes opfattelse, at så længe vi ikke har en afklaring på dette spørgsmål om, hvilke ministerier der skal fjernes, således at folketinget får mere plads, så mener vi, at de andre spørgsmål må hvile. Derfor ønsker vi snarest muligt at få en afklaring, der forbedrer folketingsmedlemmets lokale forhold. Det er det helt afgørende. Så kan vi se på de andre ting bagefter.

Alfred Andersen (SF):

Det er jo rart at være en så begunstiget gruppe, at man kan fastsætte sin egen løn. Der var sikkert mange ude i befolkningen, der gerne ville være i samme situation.

Jeg føler som sagt, at dette forslag ikke er rigtigt i den tid, vi lever i. Forslagsstillerne siger ganske vist, at meningen med forslaget er at bygge på en ligestilling mellem offentligt ansatte og ansatte i den private sektor, men nu er alt jo relativt. Hvis man ønskede en anden form for ligestilling, hvis man søgte efter ligestilling med de øvrige arbejdsløse på arbejdsmarkedet, så tror jeg nok, at forslaget har fået et forkert sigte.

Vi har jo vedtaget i dette folketings, at når folk bliver arbejdsløse, så skal de have 90 pct. i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og dér har man oven i købet lagt et loft, så det ikke er 90 pct. af ens indtægter, det er 90